

var Tale om at indføre en ſtor og gavnlig Reform, og det tror jeg ogſaa, den ærede Ordfører har Ret i, lad ſaa være, at man kan have adffilligt at udfætte paa den. Det ærede Medlem fra Langeland (Brandes) mener ikke, at det er Tilfældet. Han mener, at dette er en Reform, ſom ikke dner noget, at det egentlig er Regeringens Lovforſlag, ſom er gennemført uforandret. Ja, jeg vilde blot ønske, at det var Regeringens Lovforſlag, ſom havde kunnet gennemføres uforandret. Dermed vilde jeg have været mere tilfreds, ſelv om jeg ogſaa vil kunne modtage dette. Det ærede Medlem mener, at dette er en overordentlig ſlet Lov, og han pluffede den i Stykker fra den ene Ende til den anden, men erklærede dog at ville ſtemme for Loven, uagtet det var en meget ſlet Lov. (Brandes: Jeg har ikke ſagt, at det var en ſlet Lov.) Ja, maatte jeg overſætter Udtrykket frit, men det ærede Medlem har jo dog gennemgaaet Loven og, ikke billiget en eneſte Beſtemmelse, navnlig ikke Beſtemmelsen om Statstilſtud, og naar man ſaaledes kan gaa hele Loven igennem og lægge alle Beſtemmelſer ſammen ſom daarlige, ſaa gaar det virkelig over min Forſtand, at man kan ſaa en god Lov ud af det. Jeg hænger mig ikke i et enkelt Udtryk, men jeg tror at kunne ſige, at det ærede Medlem var utilfreds med Loven, og det kan jeg forſtaa. Jeg forſtaaer imidlertid ikke, hvorledes det ærede Medlem vil kunne ſtemme for Loven, naar han mener, at der ikke opnaas noget alvorligt ved den. Jeg tror nu, det ærede Medlem der tager fejl, og at det vil viſe ſig, at der er opnaaet noget alvorligt ved den, om jeg end ikke vil ſige, at denne Lov kan blive ſtaaende for bestandig. Det er jo klart nok, at der er en Paragraf i denne Lov, ſom tydelig nok ſiger, at Spørgſmaalet om, hvor længe den nu snart truſne Ordning kan ſtaa, er noget, ſom er forbeholdt en kommende Overvejelse. Dette ligger i Tilſtudsparagraffen. Værede Medlemmer vilde viſtnok ikke tage fejl af, at Regeringen for ſin Tilſlutning kræver fiſkeret en Sum, og det kan jo ikke forundre. Man kan jo ſige, om man ſaa vil. Der er ingen Indrømmelse gjort af Landſtinget eller af Regeringen; men det er ikke rigtigt. Lovforſlaget gik ud paa, at Kommune og Stat ſkulde tilſtyde i et viſt Omfang, og har til lige i hvert Tilfælde forudſat ny Stattebeſtemmelſer. Nu har man nøjedes med at gennemføre en Maksimumſum ſom den, der maatte komme Sygefakſjerne til Gode, og ſom alene udredes af Statkaſſen. Jeg tror ikke, at ærede Medlemmer her i Salen for to Aar ſiden havde ventet at ſe en ſaadan Beſtemmelse indſat i Sygefakſjeloven; de have

vel nok foreſlaaet og ønsket det, men jeg tror ikke, de have ventet det. Der er alſaa gjort betydelige Indrømmelſer med det Forbehold at, naar ikke Summen ſlog til, ſkulde det tages under Overvejelse, hvorledes den yderligere Sum ſkulde ſkaffes til Veje, og det vil ogſaa være den naturlige Vej at gaa. Dette er et Hovedpunkt, ſom Forhandlingen maa dreje ſig om. Jeg ſkal ſige, at naar der intet er beſtemt om Aſfortningen, maa den være forholdsviſ, det ligger i Sagens Natur, naar det ikke i Lovforſlaget er beſtemt, at Aſfortningen ſkal ſte enten i Forhold til Medlemsantallet eller i Forhold til Medlemsbidraget. Regeringen, Miniſteren, ſom ſkal anvende Loven, kan ikke vilkaarlig vælge; naar der intet ſtaaer i Loven, og Pengene ikke ſlaa til, ſaa er Miniſteren loſt nødt til at ſige: Den Aſfortning maa ſte paa de Summer, ſom foreligger. Det vil det ærede Medlem komme til at give mig Ret i; jeg tror ikke, der er anden Fortlaring eller Fortolkning mulig. Det er et Spørgſmaal, ſom vil komme under Overvejelse. — Hvad angaar Medlemsantallet i Sygefakſjen, er det vanſteligt at ſaa fat paa. Det ærede Medlem har viſt mig den Belviſje, at laane mig en Udtaleſe, ſom jeg har fremsat for nogle Aar ſiden. Saa vidt jeg kan ſe, kænſter den ſig til en Opgivelse af en Løge om Medlemsantallet og Tilſtuddet. Jeg maa dertil ſige, at det ikke er givet, at de 141,000, der ere nævnedes ſom Sygefakſjemedlemmer, komme ind i anerkendte Sygefakſjer. Den ſidſte Opgørelſe, jeg var i Stand til at gøre, ſtiller Forholdet noget anderledes. Jeg ſiger dertil med Forbehold. Denne Opgørelſe ſtiller det ſaaledes, at den ſætter Antallet af Medlemmer af anerkendte Sygefakſjer ved 130,000 og den ſandſynlige Udgiſt til 376,000 Kr. eller maatte op mod 400,000 Kr. Det er ikke muligt nøjagtigt at ſige, hvor ſtor Udgiſten vil være. Man kan nok ſaa fat paa, hvor mange Medlemmer der ere i Sygefakſjerne og, hvad de ſvare i Kontingent, men man kan ikke forud ſige, om diſſe Sygefakſjer have ſaa mange Medlemmer, at de kunne blive anerkendte, og om de ikke maa have Medlemsbidraget noget for at blive anerkendte. Derfor er Opgørelſen ſaa overordentlig vanſelig. Jeg er overbevist om, at naar Loven træder i Kraft om 3 Maanedes, vil der være over 100,000 Kroner at løbe paa endnu. Det er jo ikke viſt, at alle de Sygefakſjer, der nu nævnes ſom Sygefakſjer, kunne blive anerkendte. Jeg tror, at der er et temmelig ſtort Antal, ſom ikke kunne ſaa en ſaadan Anerkendelſe og heller ikke ville ſøge derom. Det ærede Medlem fra Langeland ſiger, at